

סיפורו של זליג

סיכום עדות

כותבים: גל מלשובסקי, רוני בן אליעזר, מיה קגן ואופיר פרידמן

יש בחירות שאדם עושה והם מקור לגאווה ותואמות את ערכיו, ויש בחירות שהוא מעולם לא שלם איתם, והדחקה לא מאלצת להתמודד איתם. שמו הוא זליג, אם הייתם רואים אותו הייתם מבינים שמדובר באיש רגיל אדם פשוט, אבל מאחורי החזית הזאת מסתתר סיפור מדהים ואדם עוד יותר מדהים. זליג נולד ב-1920 בעיירה בשם דובנישוק שבפולין. משפחתו הייתה בעלת בית המרקחת היחיד בעיירה, אביו היה ציוני נלהב שעזר להרצל לגייס כספים לשם הקמת הבנק היהודי הראשון אנגלו-פלסטינה אביו אריה לייב רוגול היה משותק על כיסא גלגלים (כתוצאה מתאונה). הגרמנים נכנסו לעיירה ב-1940 ואז הוצאה הפקודה לענוד טלאי צהוב עם מגן דוד, התחילה תקופה קשה של פחד ורעב. בסתיו 1941 נודע שהתחילו להשמיד קהילות מסביב לעיירה, ובתחילת 1942 הועברו כל תושבי העיירה לגטו וורונובה. כבר באמצע שנה זו נודע בגטו שכל יהודי המחוז הסמוך חוסלו, פחד גדול חלחל בלב כולם. לילה אחד נפטר אדם שישן לידו וליד חברו בגטו, זליג וחברות לקחו את הכרית שלו ובתוכה מצאו 250 דולר. כמוכן שהמחשבה הראשונה הייתה לברוח מהגטו, אך הדילמה לעזוב את המשפחה ואת אביו הייתה קשה, אחיו של זליג הבטיחו לשמור ולטפל באבא. ההחלטה הייתה קשה, נראה שיצר החיים והלחץ המשפחתי הובילו להחלטה לברוח. בכסף שמצאו נקנה אקדח עם כדור אחד, שסייע להתקבל לשורות הפרטיזנים. זליג וחברו ברחו דרך תעלות הביוב ליערות שהקיפו את הגטו, לאחר שהגיעה שמועה שהפרטיזנים אמורים לעבור באזור. הם חיכו ביערות ולא הצליחו לאתר את מקומם של פרטיזנים, לא נותרה להם ברירה והם התגנבו חזרה לגטו. בפעם השנייה שהם החליטו לברוח, ביקשה מזליג, אחותו החורגת, שולמית להצטרף אליהם. שולמית איבדה את בעלה שנהרג בגטו וגם את התינוקת, ביתה הבכורה לילי שנרצחה אף היא. זליג שהרגיש חובה מוסרית לסייע לה, לאחר כל מה שעברה, הסכים לבקשתה. השמועה הגיעה שהפרטיזנים יעברו ביערות שליד הגטו הבריחה נעשתה שוב דרך תעלות ביוב. הפעם הם פגשו את הפרטיזנים אך הפרטיזנים ראו את שולמית וחשבו שהיא תהיה נטל אמרו להם שהם רוצים רק את זליג וחברו ושהיא תישאר שם. באומץ מדהים זליג נעמד מול המפקדים ואמר: "או שהיא באה אתנו או שאף אחד לא בא". המפקדים הסתובבו התלחשו, לבסוף המפקדים הסתובבו ואישרו את הצטרפותם לשורותיהם. זליג לחם בשורות הפרטיזנים, כל המלחמה. זליג לא דיבר הרבה ולא סיפר הרבה, כל חייו סחב את ההחלטה להציל את חייו ולחיות עם הגורל שנגזר על אביו ושני אחיו, וכל יתר משפחתו שנספתה בשואה (למעט האחיות שהציל).

מבחינתנו זליג גיבור בגלל החלטה האמיצה הזאת שעשה, ולמרות שהוא כמעט מת הוא מעולם לא ויתר על ערכיו.

רפליקציה

כותבים: גל מלשובסקי, מיה קגן, רוני בן אליעזר ואופיר פרידמן

אנחנו בחרנו את העדות שלנו על פי הסיפור המרגש של אביה של שרית קיש (אשתו של מנהל הקריה שלנו אבי קיש), היא באה לכיתתנו וסיפרה לנו על העדות של אביה וכך כולנו ברגע ששמענו את הסיפור שלה ידענו שזה הסיפור שאנחנו רוצים לעשות. הכרנו את נושא השואה לפני הפרויקט אך הסתכלנו עליו מזווית ראייה שונה. תמיד סיפרו לנו על הממדים העצומים של השואה ועל הזוועות שקרו אך שהתחלנו את הפרויקט, הרגשנו שאנחנו לא עוסקים בסיפורים של שישה מיליון, אלא בסיפור אחד אמיתי שקרה, וכך השתנתה הפרספקטיבה שלנו על השואה. העבודה הקבוצתית במהלך הפרויקט הייתה טובה. מבחינה מקצועית כל אחד ידע מה הוא עושה ובמה הוא טוב אך למרות זאת כל אחד מחברי הקבוצה תרם בכל אספקט שקיים ועזר לחברים האחרים. במהלך העבודה התגבשנו כקבוצה, התחברנו משמעותית במהלך כל הפגישות שהיו לנו, ימי הצילומים וכך בכל התהליך שהיה, ועבדנו טוב כקבוצה.

החלק הכי משמעותי והמהנה שהיו במהלך העבודה היו ימי הצילומים שהיו לנו , הרגשנו במהלכם הרבה עצמאות ,תחושת אחריות ובזכות שיטת הלימודים הזו, הרגשנו בוגרים והרגשנו בגובה העיניים של האנשים הבוגרים.

במהלך העבודה עצמה היו כמה קשיים אך המרכזי שבהם היה ,בהתחלה לא הצלחנו להיות מתואמים וכל אחד עשה משהו שונה ומשך את הפרויקט לכיוון שלו ,אך בהמשך לאחר פגישות שהיו לנו ושיעורים הצלחנו להתחבר כקבוצה ולהיות מתואמים ולעבוד כקבוצה.
אנו מאוד מרוצים מהתוצר הסופי שלנו כי הרגשנו שכל מה שעשינו במהלך הפרויקט , הפגישות שלנו ימי הצילום ועוד באו לידי ביטוי בסרטון שלנו